

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Red Bull GmbH**, se sídlem Am Brunnen 1, Fuschl am See, Rakousko, zast. Mgr. Ondřejem Čerychem, advokátem se sídlem Elišky Peškové 15/735, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 1. 2011, č. j. O-358406/35376/2010/ÚPV, a č. j. O-358406/35946/2010/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BONNO s.r.o.**, se sídlem Husova 523, České Budějovice, zast. JUDr. Romanem Kudrličkou, advokátem se sídlem Husova 5, České Budějovice, o námitkách proti zápisu ochranné známky, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011, č. j. 8 A 52/2011 - 117, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou dne 10. 2. 2012 k Nejvyššímu správnímu soudu se osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 1. 2011, č. j. O-358406/35376/2010/ÚPV, a č. j. O-358406/35946/2010/ÚPV. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 6. 2010, sp. zn. O-358406, a to tak, že se zamítají žalobcem podané námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, které směřovaly proti zápisu stěžovatelkou přihlašovaného označení „REDMAX“ do rejstříku ochranných známek.

Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který stěžovatelka odůvodnila tím, že v důsledku právního názoru vysloveného městským soudem, kterým je žalovaný správní orgán vázán, může v řízení před správním orgánem dojít k zamítnutí zápisu jí přihlašovaného označení, což nepochybně představuje nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Současně stěžovatelka poznamenala, že případné přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. může kasační stížnosti na návrh stěžovatele přiznat odkladný účinek, přičemž přiměřeně použije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby.

V této souvislosti – zejména s ohledem na samotný návrh a jeho odůvodnění – však považuje Nejvyšší správní soud za nutné připomenout, že novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2012 ke změně úpravy podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby v § 73 s. ř. s. Na rozdíl od předchozí právní úpravy již není nutné prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu žalobce (resp. důvodnou obavu její hrozby), nýbrž nepoměr mezi následkem (slovy zákona „újmou“), který by vznikl žalobci nepřiznáním odkladného účinku, a případnou újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku nesmí být současně v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti tedy Nejvyšší správní soud zjišťuje splnění výše uvedených zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj.:

- výrazné disproportionality újmy způsobené stěžovateli, v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a
- absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského nebo městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

Na základě toho lze tedy shrnout, že stěžovatelkou učiněný odkaz ohledně nenahraditelné újmy se mýjí se stávající právní úpravou, jakož i s předpoklady pro přiznání odkladného účinku, jejichž splnění nebylo v daném případě prokázáno.

Je totiž zřejmé, že zruší-li krajský, resp. městský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí. Tato skutečnost je logickým důsledkem toho, že správní soud je soudem přezkumným, který nemůže nahradit postup správního orgánu, a jako taková nemůže být bez dalšího důvodem pro přiznání odkladného účinku.

Charakter odkladného účinku spočívá v jeho mimořádnosti a bylo na stěžovatelce, aby předložila všechny argumenty, na základě kterých se domnívá, že by pro ni realizace rozsudku městského soudu znamenala újmu, která je reálná a nepoměrně větší, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám (v daném případě především žalobci).

To se však v projednávané věci nestalo. Stěžovatelka poukázala pouze na to, že správní orgán bude po vydání zrušujícího rozsudku městského soudu pokračovat v dalším řízení s tím, že jí hrozí zamítnutí zápisu ochranné známky, což pro ni nepochybně představuje újmu; v čem konkrétně by tato újma měla reálně spočívat, neuvědla. Její tvrzení proto není možné považovat

za dostatečné pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud není v otázce prokazování nepřiměřenosti možné újmy na straně stěžovatelky v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti povinen ani oprávněn samostatně dohledávat skutečnosti, které tvrzení stěžovatelky v návrhu prokazují. Nehledě na to, že stěžovatelkou zmíněný výsledek dalšího řízení před žalovaným správním orgánem nelze předjímat, a to tím spíše, že jeho rozhodnutí bylo městským soudem zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Za dané situace tedy nelze jinak, než stěžovatelkou dovozovanou hrozící újmu vyhodnotit jako ničím nepodloženou újmu, která je spíše spekulativní a hypotetickou a pro kterou není na místě přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl a podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu